

Блажена ѝ Стара планина,
блажена и благословена,
зиме пълна с овчари,
а лете бродят комити,
на Хаджи Димитър четата
и на Стефан Кючук Караджа,
през балкана ходеха,
турците, братя гонеха,
бореха се за нашта свобода.
Но кога горе излязоха,
горе, братя, на Бузлуджа,
турска е пушка пукнала,
Стефан Караджа ударила,
изпищял, Стефан, извикал:
– Байно ле, Хаджи Димитре,
мене ма тежко раниха,
не мога, байне, да стана,
на тебе, байне поръчвам
ако би жив да се върнеш,
оставям жена и две деца,
децата да ми изгледате,
на училище да ги издържате,
да знаят да четат, да пишат,
да растат, да си порастат,
като нас комити да станат,
турчина от България да изгонат.